

באר הגולה
 ג מרדכי פרק ח'
 דברכות ג מהר"א
 בסימן ו' ו' שם ה פסחים
 קי"ב ו' שבת קלג
 ז תשובת הרשב"א
 ח ברכות ט"ו ט רש"ש
 בסוף ברכות

הקם מהמטה, (מ) והיזא (כ) [יב] מבית הכסא, ומבית המרחץ, והנוטל צפרניו, והחולץ (כא) (מא) מנעליו, והנוגע ברגליו, והחופף ראשו, ויש אומרים אף החולץ (מב) בין המים, ומי שנגע (כג) במת, יומי (כד) שופליא (מד) פליו, והמשמש מטתו, והנוגע (מה) בכבה, והנוגע בגופו בידו. יומי שעשה אחת מכל אלו ולא נטל, אם תלמיד חכם הוא, תלמודו משתכח, ואם אינו תלמיד חכם (מו) יזא מדעתו: יט' המקוץ (מח) דם מהפתים ולא נטל ידיו, מפחד ד' מים. המגלח ולא נטל ידיו, מפחד ג' מים. הנוטל צפרניו ולא נטל ידיו, מפחד יום אחד, ואינו יודע ממה מפחד: כ' הרוחץ פניו ולא נגבם יפה, פניו מתבקעות או עולה בהן שחין, ורפואתו, לרחץ הרבה במי סלקא: כא * צריף לנהר (מט) בתפלה או באכילה (ועין לקמן (ג) סימן צ"ב סעיף ו' (כס) (נא) וסימן קס"ד) שלא לגע בשוק וירך ובמקומות המכסים באדם, לפי שיש שם (ט) (גב) מלמולי זעה (מלמולי זעה פרוש, והמא בעין שעורים קטנים), וכן שלא לחפך בראשו, אכל מקומות המגלים בראשו (ג) ובפניו ובמקום המגלה (כ) (נד) שבורועותיו אין להקפיד: כב (נה) "אם אין לו מים, (נו) יקנח ידיו (כז) [ג] בצרור או (נז) בעפר או בכל מידי דמנאי ויברך

באר היטב

ג' פעמים, סדר היום: (כ) מבית הכסא. רחץ חפך כמו בשחרית, סדר היום: (כא) מנעליו. בידיו: (ככ) המתים. הינו בבית הקברות, תשובת מהר"ל סימן כ"ג. וכתב שיש לטל קדם שיתפלל על הקברות. ורחצין שנית בשובו לחצר בית הקברות, שהשדים מלוין החוורים. ויש לרחץ גם הפנים, עין שם: (כג) במת. והוא הדין הפלוין אותו, מגן אברתם. ונהגו להקפיד אם יבנס אדם לבית אחר קדם שירחץ, ומנהג אבותינו תורה היא, רמ"א ביורה דעה סימן שע"ו: (כד) שופליא פליו. אפלו לא מצא פנה, מגן אברתם: (כס) וסימן קס"ד. דשם נתבאר אם עבר ונגע צריך לטל שנית ולחזור ולברך על נטילת ידים לאכילה: (כו) מלמולי זעה. וזעה יש סכנה, דכל זעה סם המות חוץ מוצעת הפנים, וסימן לדבר, בזעת אפיך תאכל לחם, יורה דעה סימן קט"ו: סימן צ"ב, מגן אברתם: (כז) בצרור. או בקורה בין שהם מלכלכים בין משנה ברורה

שערי תשובה

[יב] מבית הכסא. עין באר היטב. וכתב במתוק ברכה שאלו הדברים דקא חשיב אינם משעם אחר, דקם מהמטה ויזא מבית הכסא ורוחץ ונוטל צפרניו הוא משום רוח רעה, ומכל מקום דוקא לענין קם מהמטה צריך ג' פעמים אל כלי, אבל אינו לא, כי אין שליטה רוח רעה כל כך באלו. החולץ בין המים ונוגע במת צריך ג' פעמים וכן בתשמיש המטה מפני השמא, אבל חולץ מנעליו ונוגע בראשו משום נקיות הוא, וכן כתב מהר"ח כהן במקור חיים, עין שם בארך. וביציאה מבית הכסא חוין לרנגן קשיאי שרצו ג' פעמים, וגם רחצו פעם אחת אם חלצו במי רגלים של עור, עין שם. וראיתי מי שכתב, נראה שהנוגע בפירוש אין צריך נטילת ידים לפי שאינה באה מהמת אדם, ועין סימן ש"ה. ונראה דמכל מקום יש לו לנקות במידי דמנאי, כדלקמן סעיף כ"ב, עין שם: [ג] בצרור. עין באר היטב. ועין לקמן סימן ס"ב שהט"ו כתב במי שצמא

(כז) שבורועותיו. הנקרא איל"ן כויג"ן, ובצוארו עד החזה, בית יוסף

באר הלכה

שעות, וראיה מנה דהאר"י ו"ל היה ישן בשבת ב' וג' שעות. ויש דוחין דשאני תלמיד חכם בשבת דמצווה לענג השבת, ועוד, אינו מכרח כלל, דשמא היה געור כמה פעמים בתוך שנתו ולא היה ישן' ויש ג' נשמינו בפעם אחת. ויש אומרים דהוא יותר מחצי שעה, ויש אומרים דהוא שעור מעט יותר משלשה מינוטי, על כן בעל נפש יחמיר לפי כחו: * צריך לנהר וכו' ובפניו. עין במשנה ברורה סעיף קטן נ"ג כמה שכתבנו בשם המחצית השקל. ומה שחידש עוד לענין מקום מגלה שבורועותיו, עין שם בדבריו, לא העתקתי דלא משמע כן בנבחים י"ח ע"ב ברש"י דבור המתחיל ולא למעלה, עין שם.

מנעליו ונוגע ברגליו וחופף ראשו (מ) אינו משום רוח רעה, רק משום נקיות, על כן אין צריך למחור לטל ידיו תכף, מה שאין כן באיך דמשום רוח רעה, וכנ"ל בסעיף קטן ל"ח: (מב) בין המתים. (סד) בבית הקברות. וכתב מהר"ל סימן כ"ג, שיש לטל קדם שיתפלל על הקברות, ורחצין שנית בשובו לחצר בית הקברות, שרוחות רעות מלוין החוורים. ויש (סה) ונהגין אז לרחץ גם הפנים: (מג) במת. ואפלו מי שנכנס אצל מת אחר או שהלך ללויתו (סו) ונהגין בנטילה. ונהגו להקפיד אם יבנס אדם לבית אחר קדם שירחץ, ומנהג אבותינו תורה היא [רמ"א יורה דעה שע"ו]: (מד) פליו. אפלו (סו) לא נגע בכבה, שלא מצא: (מה) בכבה. ובפירוש (סח) אפשר די בניקיון בעלמא: (מו) בידו. במקומות המסנפות שיש בהם מלמולי זעה: (מז) יזא מדעתו. עין באליה רבה דרוצה לומר דנטלבט בו רוח שטות ועל ידי זה יוכל לבא אחר כך לעברה, וכמאמרם דאין אדם עובר עברה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות: יט' המקוץ (מח) דם מהפתים. ואפשר עלוקה ושקורין פייווקע"ס] או ביינקע"ס] גם כן צריך לטל, (סס) ושוב להחמיר: כא (מט) בתפלה. והוא הדין בשעה שהוא עוסק בתורה [בסימן צ"ב סעיף ז בהג"ה]: (ג) סימן צ"ב סעיף ו. דנתבאר שם שאם עומד בתפלה ונוכר שנגע במקום מטנף, די בניקיון עפר או שמתחפר ידיו בכתל, דמה יעשה באמצע תפלה. ומידו אם עומד עדין בקריאת שמע או בפסוקי ודמרה, (ע) צריך לילך ולטל ידיו: (נא) וסימן קס"ד. דשם נתבאר שאם עבר ונגע בתוך הפעדה צריך לטל ידיו שנית כדיו, אף לענין ברכת על נטילת ידים, הסכמת רב האחרונים שלא לחזור ולברך, עין שם במשנה ברורה: (גב) מלמולי זעה. עין ביורה דעה סימן קי"ו דצריך לנהר מוצעת, דכל זעה סם המות חוץ מוצעת הפנים, וסימן לדבר, בזעת אפיך תאכל לחם: (גג) ובפניו. וכן בצוארו עד החזה [בית יוסף]. וכתב במחצית השקל, דזה תלוי לפי מנהג המקומות אם הדרך להיות מגלה שם: (נד) שבורועותיו. (עא) עד הפרק הנקרא אייל"ן בויג"ל]. וכן אם חולץ יחף ברגליו, אפשר דהוי בכלל המקומות המגליין [פרי מגדים בסימן צ"ב]: (נה) אם אין וכו'. ואם יש לו מים, צריך לטל (עב) אפלו לתפלת מנהג וערבית, אפלו אם אינו יודע להן שום לכוף. והנטיילה יהיה בלא ברכה, כי לא תקנו ברכה כי אם בשחרית, וכדאיתא בסימן ז' סעיף א. ואם אין לו מים, יש אומרים דרינו בהכא דינקה בכל מידי דמנאי, (עג) ון מדבק בהם אינה דבר מאוס או נהמא. ועין לקמן בסימן צ"ב וברל"ג במשנה ברורה: (נו) יקנח ידיו. ואפלו (עד) היו מלכלכים בתדאי, כגון שעשה צרכיו וקנח, גם כן מהני. ועין לקמן בסימן צ"ב כמה צריך לחזור אחר מים: (נז) בעפר. או (עה) שישפשף בטלית יבש. ודע, דנקיון, כיון שהוא עומד במקום מים, צריך לנקות כל היד, (עו) בין גבו ובין

שער הציון (נח) מגן אברתם ופרי מגדים: (נט) אליה רבה בשם מקור חיים: (ס) ארצות החיים בשם כמה תשובות. ומגן אברתם רכ"ב ב' אין ראיה להפך, וכמו שכתב הפרי מגדים שם: (סא) דהוא בכל מקום בבית הכסא: (סב) מגן אברתם וארצות החיים והגו"א: (סג) ארצות החיים: (סד) מגן אברתם: (סה) ארצות החיים: (סו) מגן אברתם: (סז) מגן אברתם: (סח) עין בשערי תשובה ובארצות החיים: (סט) פרי מגדים: (ע) פרי מגדים: (עא) מגן אברתם: (עב) בסימן רל"ג: (עג) מגן אברתם בסימן צ"ב סעיף קטן ג: (עד) מגן אברתם: (עה) ארצות החיים בשם רדב"ו: (עו) פרי מגדים בסוף הסימן:

ביצחק יקרא סעיף י"ה: **מבית הכסא.** החוור"א (אורי"ח סי' י"ז ס"ק ד') הסתפק שמא במקומו רק לאסלה יש דין של בית הכסא. ועי' הליכות שלמה תפלה פ"כ סעי' כ"ד ובהערות שם. והחולץ. או הנוטל, והנטיילה היא שמא נגע ברגליו, או בשטף שנגעל. אם לבוש גרבים ונעליו נקיות, אינו צריך נטילה. קשר שרוכי נעליו ולא נגע בהם, אינו צריך נטילה. ועי' הליכות שלמה תפלה פ"כ סעי' י"ח. **בכבה.** דוקא כנה משום שבהא מהמת האדם, ועין בשערי תשובה אות י"ב. ס"ק ל"ט: **מחמיר.** ביוה"כ ובט"ו באב אין לנהג כך, משום שזה תמרא ולא מעשר הדין. ס"ק ב"ז: **לחזור.** ודוקא בתוך ד' אמות לפת, או הנכנס לאהל תפת או השוא, כך הבגתי מאדמריר וללהיה. סעיף כ"ב: **יקנח.** וכשיחמקנו לו מים יחור וישל ידיו במים, שהרי הקניח במידי דמנאי אינו מועיל אלא לתפלה, אבל לא להעביר רוח רעה שעליהם, כמבאר כאן בשו"ע. תרגום: 1. דקות. 2. עלוקות, תולעת מוצעת דם. 3. כוסות רוח. 4. מרפק